

[Poul Thomsen.]

månedsløn, skal betale kontingent og derfor bliver afkrævet et beløb på ca. 70 kr. Dette sker til trods for, at de inden for militæret har fået at vide, at de ikke skal stå i sygekasse, at de ikke må henvende sig til deres egen læge, men skal henvende sig til militærlægen, og at de ikke må benytte det almindelige sygehus, men skal benytte militærpsygehuset.

Jeg synes, at der på dette punkt må skabes klarhed over sygekassedirektoratets og dermed også sygekassernes stilling og endvidere forsvarsministeriets stilling til problemet, så det klart fremgår for de værnepligtige befalingsmænd, om de skal stå i sygekassen eller ikke i den tid, de får månedsløn. Jeg vil gerne, for at der ikke skal være nogen misforståelse, med det samme sige, at jeg finder det ganske rimeligt, at de betaler kontingent for de sidste måneder, hvor de tjener den forholdsvis store løn, men jeg finder det urimeligt, at de skal samle dette beløb sammen, når de pludselig uden at vide noget om det er kommet i gæld til sygekassen. Grunden til kravet om kontingentbetaling er karenstiden. Hvis de kom og sagde, at de ikke ville betale de ca. 70 kr., ville de få en karenstid på 6 måneder, før de kunne komme til at indtræde i sygekassen.

Denne sag er så meget mere mærkelig, som der i Sygekassetidende for 1956, side 164-165 står — jeg citerer ikke, men prøver på at referere — at forsvarsministeriet har meddelt, at man har haft forhandlinger med sygekassedirektoratet, og at man i hovedsagen er blevet enig om, at man for fremtiden vil lade de unge betale. Man fortsætter med at sige, at de til sin tid skal betale, og derefter kommer der en meddelelse om, at man regner med, at man i løbet af året 1956 vil blive færdig med forhandlingerne. Man betragter det i Sygekassetidende allerede som en lovbestemmelse, en vedtægtsbestemmelse, som blot ikke er indført i sygekassernes vedtægter.

Jeg mener, det ville være rimeligt, om den højtærede indenrigsminister og den højtærede forsvarsminister så på denne lille sag, så man kunne blive klar over, hvor man egentlig er henne.

Så er der jo for det høje ting fremsat forslag til finanslov, og det er fortrinsvis vore

ordførere, der beskæftiger sig med selve finanslovsforslaget. Også vi menige medlemmer har imidlertid en vis pligt til at kigge på, hvad der står i dette finanslovsforslag, og jeg er da faldet over, at der fra hvert eneste ministerium foreligger ikke alene et lønningsskema, men også et honorarskema. Disse honorarskemaer, som for alle ministeriers vedkommende er temmelig omfangsrige, viser, når man tæller løseligt sammen, en årlig udgift på ca. 15 mill. kr. Man kan så spørge, hvad det er, disse honorarskemaer dækker. Jeg ved vel, at der herunder skjules nogle mennesker, som er heldtidsbeskæftigede, men det er ganske få. De allerfleste af pengene anvendes i udvalg, der er nedsat i henhold til lov, og hvori der beskæftiges et antal embedsmænd. Man betaler embedsmændene for at deltage i administrationen af den lov, som vedkommende udvalg beskæftiger sig med.

Jeg ved så udmærket godt — bl. a. fordi jeg i mit daglige arbejde har et snævert samarbejde med embedsmændene også i centraladministrationen — hvilken dygtighed de udviser, og hvilken energi de er i besiddelse af, og jeg ved, at deres arbejdstid strækker sig langt ud over de timer, som man kan aflæse af åbningstiderne i ministerierne. Men ved at læse honorarlisterne igennem får jeg indtrykket af, at der er temmelig mange embedsmænd, som har alt for mange af disse udvalg at passe. Det er ikke de 15 mill. kr., jeg anker over, selv om det selvfølgelig er et betragteligt beløb og et beløb, man bør regne med; det er for mig mere væsentligt, om det ikke koster os mange gange de 15 mill. kr., at embedsmændene har for meget at bestille, at de får for mange udvalg at sidde i, at de må udsætte sagernes behandling fra dag til dag, fordi de er beskæftiget i disse udvalg. Det er et spørgsmål, om der ikke går mange, mange flere penge end disse 15 mill., fordi sagernes behandling bliver forsinket. Hvis f. eks. en byggesag vedrørende en statsinstitution skal gennemføres, varer det ikke måneder at få sagen ført igennem de mange ministerier, som skal beskæftige sig med den, men det varer år, og stadig finder der prisstigninger sted, stadig finder der fordyrelser sted, og stadig findes der på noget nyt, om jeg så må sige, noget nyt, som gør projektet dyrere, end hvad det oprindelige